

ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÁ ŠKOLA V PROSEČI

ŠKOLNÍ ČASOPIS
PRO VŠECHNY

ŠOTEK

LISTOPAD 2019

Uvnitř najdete :

Beseda se seniory

Florbal

Pardubické střípky

Adventní věnec

Fotogalerie

Nenechte si ujít

Nepřehlédněte!

Festival MHDPS

Koncert D. Juna

Šotek v Brně

Beseda o protektorátu

„Co vypráví řeka“

Advent

Exkurze do planetária

An illustration of four children, two boys and two girls, standing in a row and singing. They are all wearing light blue shirts and dark blue pants. Above them are five red musical notes floating on a set of three red horizontal lines. The child on the far left is a girl with blonde hair, and the child on the far right is a girl with purple hair. The two children in the middle are boys with brown hair.

Soutěžními sbory byly:

DPS RED BLACK, DOLNÍ ÚJEZD
DPS OSMIKVÍTEK, PRAHA
DPS PALEČEK, PRAHA
FIORI CANTANTI, CHRUDIM
DPS JIŘIČKY, MLADÁ BOLESLAV
DPS IUVENTUS CANTANS, PARDUBICE
PUELLAE CANTNANTES, LITOMĚŘICE

XXVII.

8.-9.

LISTOPADU

2019

KULTURNÍ DŮM
HRONOVICKÁ

ZÁKLADNÍ
UMĚLECKÁ
ŠKOLA
PARDUBICE
HROTECKOVA 82

Pardubický deník s.r.o.

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL DĚTSKÝCH A MLÁDEŽNÍKÝCH PĚVECKÝCH SBORŮ

DPŠ JIŘÍČKY Mladá Boleslav | DPŠ RED BLACK Dolní Újezd | DPŠ PALEČEK Praha | PUELLAE CANTANTES LITOMĚŘICE | DPŠ ČERVÁNEK Píseň | DPŠ FIORI CANTANTI Chrudim | DPŠ OSMÍKVIETKY Praha | DPŠ IUVENTUS CANTANS Pardubice | DPŠ PÍSENIČKA Pardubice | DPŠ SLUNÍČKO Pardubice

PÁTEK | 8/11 | 18.00
**ZAHAJOVACÍ
KONCERT**

SOBOTA | 9/11 | 10.00
**SOUTĚŽ O CENU
MIROSLAVA RAICHA**

SOBOTA | 9/11 | 17.00
**ZÁVĚREČNÝ
FESTIVALOVÝ KONCERT**

FESTIVAL SE KONÁ POD ZÁŠTITU MARTINA CHABRYA, PRÁMOŘA STATUTÁRNÍHO MĚSTA PARDUBICE

Partners festivalu:

Modální partneři:

Všichni členové Červánku jsme pozorně sledovali soutěžní přehlídku. Sbory, které jsme poslouchali, nám toho mnoho daly a my určitě jsme se od nich i ledacos přiučili. Tyto sbory byly špičkové a moc se nám líbily. Potom, co soutěžní sbory dozpívaly, jsme se šli naobědvat do Pardubického Fastfoodu, kde nám oběd moc chutnal.

Opoledne po zhruba hodinovém rozchodu jsme se přesunuli zpět do Kulturního domu Hronovická, kde jsme měli vystupovat na večerním závěrečném koncertě.

Snažili jsme se, aby se nám vystoupení povedlo. Každopádně jsme si ho moc užili.

Pak následovalo vyhlášení výsledků soutěžních sborů. Festival byl zakončen závěrečnou společnou písní Kočár od skladatele Miroslava Raichla. Píseň zněla nejen z pódia, ale nesla se

celým sálem, což bylo krásné zakončení této vydařené akce.

Po náročném dni jsme byli rádi, když nás náš autobus odvezl zpět do Proseče, kde už na nás čekali rodiče.

Zuzana Roušarová, Karolína Kynclová

ZÁKLADNÍ
UMĚLECKÁ
ŠKOLA
PARDUBICE, a. s.
HROBŮVSKÁ 125

Pardubický dětský sbor o.s.

DIPLOM

XXVII. MEZINÁRODNÍ FESTIVAL DĚTSKÝCH A MLÁDEŽNICKÝCH PĚVECKÝCH SBORŮ
PARDUBICE | 8.-9. 11. 2019

ZA ÚČAST

DPS ČERVÁNEK PROSEČ

FOTOGALERIE:

KONCERT

V pátek 15. listopadu se v prosečské sokolovně uskutečnil koncert nám již dobře známého vynikajícího klavíristy Daniela Juna, tentokrát s violoncellistou Mikaelem Ericssonem. Měli jsme možnost se zaposlouchat do krásných melodií, z nichž jsme

některé slyšeli poprvé, ale také nás hudebníci překvapili známými filmovými melodiemi nebo proslulým Montiho čardášem, hraným ne na housle, jak bývá obvyklé, ale právě na violoncello.

A jelikož o Danielu Junovi jsme v našem časopisu psali již několikrát, tentokrát přinášíme medailonek jeho hudebního kolegy.

MIKAEL ERICSSON

Mikael Ericsson je violoncellista švédského původu spojený od 80. let s Prahou. Pochází ze švédského města Arvika, ležícího na středozápadě země v provincii

Värmland. Je z hudební rodiny, jeho otec byl klavíristou, hudebním pedagogem a organizátorem mezinárodních hudebních kurzů. Bratr je houslistou.

Na violoncello začal hrát v útlém věku od sedmi let pod dohledem známého dánského pedagoga Hanse Erika Deckerta. Později studoval hru na violoncello pod vedením uznávaného violoncellisty Erlinga Bløndal-Bengtssona, v letech 1968 až 1971 nejprve na výběrové hudební škole švédského rozhlasu na zámku Edsberg nedaleko Stockholmu a posléze v letech 1971 až 1972 na Královské dánské hudební akademii v Kodani. Absolvoval mistrovské kurzy v Mont Orfordu v Kanadě u francouzského violoncellisty Guy Fallota roku 1969 a v Kodani u světznámého violoncellisty, Američana ruského původu, Gregora Pitagorského v roce 1971.

V letech 1962 až 1972 se účastnil interpretačních kurzů, které v Arviku pořádal Josef Vlach ve spolupráci s jeho otcem. Přátelství s Josefem Vlachem ho přivedlo roku 1972 ke studiu na Akademii múzických umění v Praze, kde studoval hru na violoncello u profesora Josefa Chuchra a komorní hru u docenta Josefa Vlacha. V roce 1978 se stal finalistou mezinárodní soutěže Petra Iljiče Čajkovského v Moskvě a roku 1980 zvítězil na Pražském jaru, kde získal cenu za nejlepší interpretaci soudobé české skladby. Od roku 1976 je řadovým členem i sólistou Českého komorního orchestru. Jako sólista dále koncertoval s mnoha významnými českými orchestry (např. Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Janáčkova filharmonie Ostrava, Slovenská filharmonie, Pražský komorní orchestr bez dirigenta, Filharmonie Brno) a s četnými zahraničními orchestry v Německu, Maďarsku a Polsku. Se Stockholmským rozhlasovým orchestrem podnikl turné po Švédsku a s Českým komorním orchestrem po Španělsku. Spolupracoval s řadou známých dirigentů (Herbert Blomstedt, Aram Iljič Chačaturjan, Libor Pešek, Josef Vlach, Vladimír Válek, Ondřej Kukal), jako doprovod měl mnohé známé klavíristy (Josef Hála, Ivan Klánský, Jenő Jandó, Oliver Triendl, Adolf Wiklund).

Natálie Schejbalová

BESEDA V KLUBU SENIORŮ

V úterý 19. listopadu jsme se my, žáci 9. ročníku, vydali na předem domluvenou návštěvu do Klubu seniorů. S předstihem jsme si připravili otázky, na které nás zajímaly odpovědi, např. jak se změnila doba od vašeho mládí, co bylo lepší tehdy a co teď, kam jste chodili do školy, ale také zda jste jezdili na motorce a pokud ano, tak jaké značky ta motorka byla.

Musíme říci, že seniory naše otázky nikterak nepřekvapily a odpovídali na ně pohotově a s životním nadhledem. Mít tak tuto jejich pohotovost, to by nám jedničky do žákajdy jen skákaly!

Společný čas nám tu velice rychle utekl a myslíme si, že se beseda velmi vydařila.

Na oplátku plánujeme zase seniory pozvat k nám na akce, které budeme my pořádát.

Nina Sodomková, Adéla Stodolová, Lada Zindulková

B

E

S

E

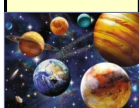
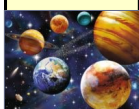
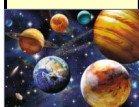
D

A

HVĚZDNÝ VÝLET

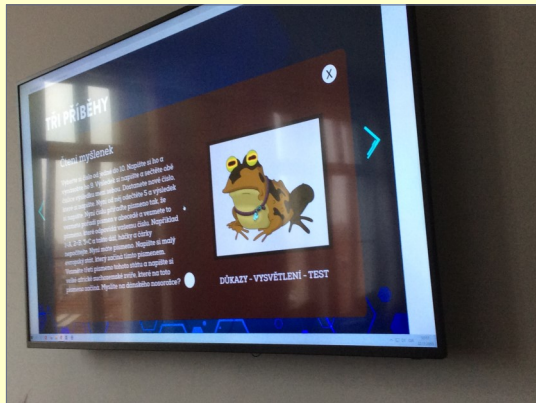
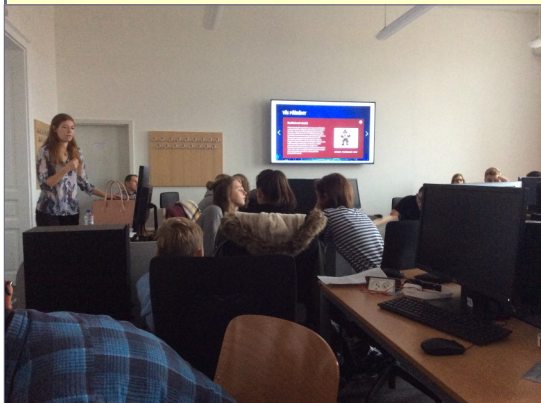
V úterý 12. listopadu se náš 6. ročník vydal do Hradce Králové do Planetária. Když jsme dorazili na místo, tak jsme si nejdříve prohlédli 1. i 2. patro. Pak nás zavedli do velkého kinosálu, kde nám promítli film Srážky ve Vesmíru. Také nám povídali o souhvězdích a hvězdách, které můžeme vidět na nebi. Poté jsme přešli do druhé budovy, kde nás vzali do věže, ve které byl dalekohled. Bohužel bylo zataženo, takže jsme nic nemohli vidět. Také nám na zmenšeném modelu ukázali zatmění Měsíce a Slunce. Z Hradce jsme přejeli do Holic, kde jsme navštívili Muzeum Emila Holuba. Zde jsme zhlédli dokument o jeho životě. Kromě jiného jsme zde mohli vidět i vycpaného lva, který za svého života cestovatele věrně doprovázel.

Michaela Talacková

ŠOTEK V BRNĚ

V pátek 22. listopadu jsme se jakožto zástupci naší redakce zúčastnili Celostátního setkání redakcí školních časopisů v Brně. Tato akce probíhala na Fakultě mediálních studií a žurnalistiky, takže jsme se ocitli přímo ve středu novinářského dění. Ze zajímavých seminářů jsme si vybrali JOURNALISM AND HUMOUR, přednášený v angličtině - ovšem francouzskou lektorkou, takže chvílemi jsme si užili i legraci, když docházelo k různým „jazykovým“ nedorozuměním. Pak jsme absolvovali seminář Kritické myšlení, který nás skutečně velice zaujal. No a jelikož zde probíhal zároveň multimediální den, zkusili jsme si i zavysílat v televizi. O zážitky po celý den nebyla nouze a jsme rádi, že jsme se mohli zúčastnit. *Petr Herynek*

Š

O

T

E

K

FLORBAL V CHRUDIMI

Ve čtvrtek 28.11.2019 se družstvo chlapců z 8. a 9. třídy zúčastnilo okrskového kola ve florbale. Turnaj se uskutečnil v městské hale v Chrudimi. Pět družstev se střetlo systémem každý s každým. K vidění byly krásné a napínavé boje. Naše družstvo se postupně střetlo se školou ze Skutče, U Stadionu v Chrudimi a gymnasiem Chrudim s nimiž vždy těsně prohrálo. Naše hra nebyla špatná, ale na našich soupeřích byla vidět zkušenost, protože v jejich řadách hrálo více „profesionálních“, florbalistů.

V posledním zápase proti ZŠ Školní náměstí v Chrudimi se projevila větší vůle po vítězství a vyhráli jsme 3:0. Stínem utkání bylo zranění Šimona Lustyka.

V turnaji nás dále reprezentovali Daniel Nekvinda, Filip Romportl, kteří byli skutečnými tahouny družstva. V brance družstvo podržel Josef Halda.

Dalšími hráči byli David Sodomka, Jan Fulík, David Janecký, Antonín Odehnal a Matyáš Novák.

Děkujeme za bezvadnou reprezentaci.

Mgr. Jan Stodola

BESEDA

Ve čtvrtek 21. listopadu proběhla v naší škole zajímavá beseda s paní Štěpánkou Skálovou, která nám přiblížila a popsala všední den člověka za protektorátu. S sebou si přivezla i kufřík plný dobových předmětů, dokumentů, fotografií a tiskovin, které nám tehdejší dobu věrně přiblížily. Beseda byla moc zajímavá.

redakce

P

R

O

T

E

K

O

R

Á

T

L

I

T

E

R

Á

R

N

Í

Stejně jako v minulých letech jsme se i v tomto roce zúčastnili literární soutěže Pardubické střípky. Odeslali jsme několik soutěžních prací.

Velmi nás potěšilo krásné umístění Adély Stodolové, která si ze slavnostního vyhlášení přivezla diplom za 2. místo.

Adéle gratulujeme, děkujeme jí za vzornou reprezentaci školy a Vám přinášíme její soutěžní práci.

CO VYPRÁVÍ ŘEKA

“Opět to dělám. Jako posledních šest týdnů. Znova a znova. Zavírám notes, kde se objevila další čárka. A jako u předešlých tomu stále nemohu uvěřit. Nic se nemění, pořád si připadám jako prázdná a zbytečná schránka bez života. A každý den se všechno opakuje pořád dokola. Všechno na tomhle světě mě omrzelo. Už ani popíjení s kamarády, ani ta hloupá hra se vztahy, která zaplňovala tu prázdnotu po tobě, mi nestačí.

Pravdou také je, že tohohle všeho jsem se zdržoval i dřív, přesněji od momentu, kdy ses stala součástí mého života.

Svět, to kruté místo, se mi bortil pod nohama, ale v tom jsi přišla ty a zajistila jsi, aby se nezbortil úplně a já nespádl do té nekonečně hluboké propasti, kde se právě teď nacházím. V propasti nazývané *absolutní dno*. Denně se utápím v myšlenkách toho, co by mohlo a nemuselo být, kdybych... Chci se toho zbavit, ale nejde to. Na cokoli se podívám, mně připomíná tebe, a i když jsem to tenkrát nedával moc najevo, skutečně jsem tě miloval. Cítil jsem k tobě něco, co k nikomu ještě nikdy.

Hodiny trávím u naší řeky, sedávám tu a vzpomínám na ty staré časy, když jsme tu ještě seděli spolu. Tahle řeka, ta s sebou nese a vypráví něco zvláštního, co žádná jiná ne. Vypráví náš příběh, který skončil s tebou. A můj příběh tím také končí, nemá smysl. V proudu naší řeky navěky zůstanou vzpomínky, smích a společný slib toho, že spolu zůstaneme navždy, zpečetěný kapkou krve v průzračné vodě. Čím víc vzpomínám, tím víc mě sžírá svědomí a myšlenka toho, že se nemuselo nic z toho stát.

Moc to bolí, ale ne víc, jak tvoje ztráta. Pamatuji si na to, jak jsem tě sem přivedl poprvé. Tvůj užaslý výraz byl k nezaplacení. To nadšení, že něco tak nádherného se skrývá kousek od tebe, z tebe zářilo. Už od první chvíle sis to tu zamilovala. Stejně jako já. Tuhle řeku mám rád už od mala a nikdy jsem k ní nikoho nepřivedl, nikoho, kromě tebe. Strávili jsme tu společně každou volnou chvíli. Nejednou jsem zrušil všechny svoje plány, jen abych tu mohl být s tebou a schoval se před všemi problémy dnešního uspěchaného světa. Nejednou jsme byli za školou, jen abychom si mohli sednout na břeh do voňavé trávy a pozorovat dokonale čistou, ledovou horskou vodu, jak z každé strany objímá velké bílé balvany, a vše prožívat spolu.

Nese naše největší tajemství, která jsi mi šeptala do ucha, aby je nikdo neslyšel, tajemství, která známe jenom my a prchající voda. Její voda je stejně čistá jako tvoje duše. Protože jsi vždycky nejdřív myslela na ostatní a až potom na sebe. Kdykoliv bylo potřeba, byla jsi tu ty. Nikdy jsi ani na moment nezaváhala nad tím, že mi podáš pomocnou ruku. Jako jednou, když jsem se vrátil zbitý a od krve. Nikdy nezapomenu na starostlivý pohled v tvé tváři, během toho, co jsi mi umývala teplou krev tekoucí z ran na mém obličej, svým oblíbeným světlem, chladnou vodou z řeky.

Pral jsem se kvůli tobě, protože jeden z mých kamarádů o tobě nemluvil hezky. Vím, že ses kvůli tomu zlobila, ale stačilo se jen podívat do tvých obrovských láskyplných azurových očí a hned jsem věděl, že mi odpustíš. Nezasloužil jsem si tě a i přesto, že se tyhle problémy několikrát opakovaly, nevzdala jsi to se mnou.

Řeka je teď z mého pohledu ještě nevýslovně krásnější, než bývala, asi právě kvůli tomu, že mi tolik připomíná tebe. Ta neuvěřitelná podoba ve mně vyvolává pocity, které slovy nelze vyjádřit. Zmocňuje se mně neskutečná bezmoc pokaždé, když se mi před očima vyjeví tvůj nevinný obličej. Ničivý stesk, který přichází s úpornou bolestí na hrudi a s nezastavitelným přísunem slz, alespoň na chvíli zbaví moje tělo úzkosti. Je to řeka, která s sebou nese nespočet příběhů a kousek tebe.

Nerad přemýšlím nad tvým posledním večerem, přesto se mi hlavou od té doby nehoní v podstatě nic jiného. Neshodli jsme se a pohádali se po telefonu, díky čemuž ti ujel poslední vlak. Nabízel jsem ti, že pro tebe přijedu autem, ale nechtěla jsi mě vidět. Nedivím se ti. Vím, že jsem udělal hloupost. Běžela jsi, abys stihla nejbližší autobus. V 17:55 jsi nastoupila, protože messenger přestal ukazovat zelené kolečko u našeho chatu.

V 18:26 mi přišla SMS, ve které stálo, že mám co nejrychleji přijet za tebou do nemocnice. Autobus měl nehodu. Naboural vysokou rychlostí do stromu pod strmým kopcem, protože přestaly fungovat brzdy a řízení. A ty jsi nebyla připoutaná. Vždy ti to přišlo zbytečné.

Plačící jsem jel do nemocnice hlava nehlava. Plakal jsem ze strachu o tebe. To nejhorší na mě teprve čekalo.

Po dlouhém a zmateném hledání jsem uviděl tvé zdrcené rodiče u nemocničního lehátka uplakané, ustarané, vystrašené. Musela ses co nejdříve dostat na operaci, kvůli obrovským střepům v břiše, které patřily nejspíš oknu autobusu. S tváří od krve a hromadou bolestivých modřin jsi mi uštědřila jeden ze svých láskyplných pohledů. Poraženě jsem si klekl na kolena vedle tebe. Držel jsem tě pevně za ruce a ty jsi mluvila. I pod silnými sedativy jsi věděla, kdo jsem. Přetřela jsi náš slib, to, že mě miluješ, pořád dokola. Brečel jsem jako malé dítě pod nátlakem bezmoci. Mohl jsem jen nečinně přihlížet, jak se mi pomalu ztrácíš. Tentokrát to nebyla nějaká hloupá rvačka s kamarády. Podle lékařových slov se dalo čekat to nejhorší. Nechtěl jsem si to připustit.

Najednou přiběhli doktoři a popadli tě. Silně si stiskla mou ruku. Zeptala ses mě, jestli to bude bolet. Nemohl jsem ti lhát, a tak jsem jen bezduše zíral se slzami v očích na tvůj vyděšený obličej.

“Odpouštím ti.” To byla poslední tvá slova. Naposledy jsem tě políbil na čelo, pohladil tě po vlasech a pomalu pustil tvou ruku. Tvé přenášedlné modré oči se leskly slzami. A to už tě odváželi na sál.

Čekali jsme s tvými rodiči. V 19:12 se otevřely dveře a doktor nám přišel s lítostí oznámit, že jsi na následky zranění zemřela. Střepy ti poranily vnitřní orgány tak, že už by tě nic nezachránilo.

Po šesti týdnech jsem opět u řeky, u které vše začalo. Ještě dlouho po nás tu bude se všemi těmi příběhy, které po staletí zapisovala do břehů, příběhy mnohých milenců. A bude je tiše zpívat každému poutníkovi, jenž omylem zabloudí na toto kouzelné místo. U řeky, která mi připomíná to nejkrásnější, ale i to nejbolestivější, co mě život přinesl.

Už začínám cítit slabost, už mě opouští síly. Jdu za tebou, má múzo. Miluju tě.

„Takže sebevražda, říkáte?” ptá se postarší žena. “Ano, tohle měl v bundě, ve které ho našli na břehu řeky,” tiše špitne policejní důstojník. „A co to vlastně je?!” vyhrkne z posledních sil slabá žena. „Deník. Na jeho obalu stojí *Pro můj nejdražší Emu... Brzy budeme opět spolu*,” říká policista během toho, co podává deník ženě.

„Och, můj nejdražší Kristiáne, co jsi mi to provedl!”

S

T

R

Á

N

K

Y

ADVENT

V neděli nás čeká počátek adventu a s ním i zapálení první svíčky v krásném věnci. Víte ale, kde se tato tradice vlastně vzala, co znamenají jednotlivé svíce nebo jak se jmenují? Možná vás překvapí, že svou roli hraje i jejich barva.

Kde se vzaly věnce

Historie, která předcházela vzniku tradice s adventním věncem, je skutečně bohatá. Zvyk mohl inspirovat židovský svátek světél neboli Chanuka, o které lidé postupně zapalují osm svíček na speciálním svícnu. Křesťané se mohli vzhlednout i v dávném zvyku germánů, kteří v zimě zapalovali oheň uprostřed zeleného kruhu, aby tím znázornili Slunce.

Na konci 19. století pak přišel zdánlivě nenápadný, ale klíčový nápad. Habsburský pedagog a kněz Johann Hinrich Wichern tehdy učil malé sirotky a před Vánoci je chtěl trochu potěšit. 30. listopadu, na svatého Ondřeje, proto do společné jídelny nechal zavěsit kolo od vozu ozdobené po okrajích celkem 23 svícemi, které symbolizovaly 23 dní do příchodu Vánoc.

Myšlenka se lidem rychle zalíbila. Netrvalo dlouho a v kostele v Cáchách se měl objevit první adventní věnec moderního typu. Na tom už byly jen čtyři svíce symbolizující čtyři adventní neděle. U nás se však zvyk uchytil až někdy v polovině 20. století.

Symbolika svící

Jistě vás nepřekvapí, že každá svíčka má svůj přesně daný význam. Existují pravidla, jak přesně je zapalovat, každá má své jméno a důležitá je dokonce i jejich barva, barva ozdob či použité materiály.

- 1. svíčka: Ta nese jméno Naděje. Letos ji zapálíme 1. prosince na první adventní, tedy železnou neděli. Od ní postupujeme proti směru hodinových ručiček.
- 2. svíčka: Mír. Zapalujeme ji na druhou, tedy bronzovou neděli. Letos 8. prosince.
- 3. svíčka: Přátelství. Zapalujeme ji na třetí adventní, tedy stříbrnou neděli. Letos to vyjde na 15. prosince.
- 4. svíčka: Ta se jmenuje Láska. Zapalujeme ji na čtvrtou, tedy poslední adventní, neboli zlatou neděli. V letošním roce to bude 22. prosince. Tato svíčka bývala podle tradice růžová.
- 5. svíčka: Do věnce můžete přidat i pátou svíci. Ta se dávala doprostřed a měla bílou barvu. Symbolizovala samotného Krista. Lidé ji zapalovali na Štědrý den po západu slunce.

Barvy a materiály

Dnes už to tak úplně nebývá, ale historicky k adventu neodmyslitelně patřila fialová barva, která symbolizovala noblesu, důstojnost, rozjímání a pokání. Tuto barvu oblékal i kněz. Na čtvrtou adventní neděli však nosil roucho růžové. Tato barva odkazuje na naději upřenou ke zrození Ježíše Krista.

Právě tři fialové svíčky se proto dávaly i na věnec. Doplnila je jedna růžová. Tyto barvy však nemusí být vyhrazeny jen svícím. Na věnec můžete použít svíčky jiné barvy a doplnit je například fialovými a růžovými stuhami.

Jak to tak bývá, tradic vzniklo více. V některých kruzích se používaly svíčky červené a zlaté. Červená měla symbolizovat Kristovu prolitou krev a zlatá potom život a vítězství dobra. Červená se v minulosti používala hlavně v protestantských rodinách, dnes jsou však tyto barvy poměrně moderní a červená se zlatou jsou možná nejoblíbenější vánoční barevnou kombinací. Vysoké oblíbenosti se těšily a těší rovněž svíčky bílé, které symbolizují sváteční atmosféru. Samotný slaměný věnec měl symbolizovat věčnost. Podle nejstarších tradic měl rovněž odhánět zlé duchy a zajistit proto domácnosti požehnání. Kromě svíček, mašlí a dalších dekorací, ho zdobily hlavně větvíčky jehličnanů či cesmíny.

Michaela Kynclová

A K UKRÁCENÍ ADVENTNÍCH PODVEČERŮ PŘIJMĚTE NAŠE POZVÁNÍ:

Pěvecký sbor DUHA

Vás srdečně zve

na

Vánoční koledování

pátek 13. 12. 2019

od 18 hodin

na hale 2. stupně ZŠ Proseč

NENECHTE SI UJÍT:

Š

O

T

E

K

Základní škola a mateřská škola Proseč
a Spolek rodičů při ZŠ a MŠ Proseč vás srdečně zvou:

6.12. 2019

v 17 hod. do Sokolovny na

Vánoční koncert

vystoupí: Žlutásci, Prosečánek, Červánek,
Prosečský dřeváček

Odkazy:

mimibazar.cz

novinky.cz

www.google.com

www.i-creative.cz

<http://www.icej.cz/>

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU 2015

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012